

РЕШЕНИЕ НА СЪДА
3 февруари 1976 година*

По дело 59-75

с предмет иск до Съда, в приложение на член 177 от Договора за ЕИО от Giudice Istruttore presso il Tribunale di Como (съдия по разследването в Tribunale di Como) по дело, висящо пред този съд между

Pubblico Ministero

срещу

Flavia Manghera и други

за преюдициално запитване по тълкуването на член 37, параграф 1 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н H. Kutscher, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen, г-н Mackenzie Stuart и г-н A. O'Keefe, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,
секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 30 юни 1975 г., постъпило в Съда на следващия 7 юли, II Giudice Istruttore presso il Tribunale di Como (съдия по разследването в Tribunale di Como) иска, в съответствие с член 177 от Договора за ЕИО, Съдът да даде преюдициално решение по тълкуването на член 37, параграф 1 от Договора за ЕИО и Резолюцията на Съвета от 21 април 1970 г. относно държавен монопол с търговски характер в тютюневите изделия (ОВ С 50, 28 април 1970 г., стр. 2).

2. Националният съд се занимава с прилагането на италианското наказателно право за факти, описани като съставляващи нарушение на законовите разпоредби, които предоставят изключително право за внос на държавата монополист в тютюневите изделия.

---

* Език на производството: италиански.

3. С първия въпрос се пита дали член 37, параграф 1 от Договора трябва да се тълкува в смисъл, че считано от 31 декември 1969 г. (датата, на която изтича преходния период), търговският монопол следва да се реорганизира така, че да се премахне дори възможността от извършване на всякаква дискриминация срещу износители от Общността, с последващото лишаване от изключителното право за внос от други държави-членки, което е в сила от 1 януари 1970 г.

4. Съгласно член 37, параграф 1 държавите-членки трябва прогресивно да приспособят държавния монопол с търговски характер, така че да се гарантира, че след приключване на преходния период няма да съществува дискриминация между гражданите на държавите-членки по отношение на условията, при които стоките се доставят и търгуват.

5. Без да се изисква отмяна на споменатите монополи, настоящата разпоредба установява задължителни срокове, в които трябва да се приспособят по начин, който да гарантира, че след приключване на преходния период, подобна дискриминация няма да съществува.

6. За целите на тълкуването на член 37 относно характера и обхвата на установеното приспособяване, той трябва да се разглежда във връзка с другите параграфи на същия член и неговото място в общата схема на Договора.

7. Настоящият член е поставен под дяла за свободното движение на стоки, и по-специално под глава II относно премахване на количествени ограничения между държавите-членки.

Той се прилага за всеки орган, посредством който една държава-членка контролира или пряко или косвено, определя или чувствително влияе върху вноса или износа между държавите-членки.

8. Освен това, член 37, параграф 2 се отнася до задължението на всички държави-членки да се въздържат от началото на преходния период от въвеждане на всякакви нови мерки, които могат да ограничат обхвата на членовете, които регулират забраната на митата и количествените ограничения между държавите-членки.

Освен това, член 37, параграф 3 предвижда, че срокът за съгласуване, посочен в параграф 1, трябва да се хармонизира с премахването на количествените ограничения за същите стоки, предвидени в членове 30 - 34.

9. От настоящите разпоредби и тяхната структура следва, че задължението, установено в параграф 1, цели да гарантира съответствие с основните правила на свободното движение на стоки в целия общ пазар, по-специално, чрез премахване на количествени ограничения и мерки, които имат равностоен ефект в търговията между държави-членки.

10. Настоящата цел не би могла да се постигне, ако в държава-членка, в която съществува търговски монопол, не се гарантира свободното движение на стоки от други държави-членки, подобно на засегнатите от държавния монопол.

11. Резолюцията на Съвета от 21 април 1970 г. относно държавни монополи с търговски характер в тютюневите изделия сама препраща към задължението за премахване на изключителното право за внос и търговия на тютюнени изделия.

12. По този начин изключителното право за внос на произведени стоки от въпросния монопол представлява дискриминация по отношение на износителите на Общността, забранена с член 37, параграф 1.

13. Затова отговорът на първия въпрос следва да бъде, че член 37, параграф 1 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че от 31 декември 1969 г. всеки държавен монопол с търговски характер трябва да се приспособи така, че да се премахне изключителното право на внос от други държави-членки.

14. С втория въпрос се пита дали член 37, параграф 1 от Договора е директно приложим и дали създава лични права, които националните съдебни органи трябва да защитават.

15. Фактът, че в края на преходния период между гражданите на държавите-членки не трябва да съществува дискриминация по отношение на условията, съгласно които стоките се доставят и търгуват, представлява задължение с точно определена цел, предмет на клауза, която забавя неговото действие.

16. С изтичането на преходния период това задължение престава да бъде предмет на всякакво условие или зависимост, при неговото изпълнение или действие, при въвеждането на всякакви мерки от Общността или от държавите-членки и поради своя характер гражданите на държавите-членки могат да се позовават на него пред националните съдилища.

17. С третия въпрос се пита дали впоследствие е било възможно за страните, различни от монопола, въз основа на член 37, параграф 1 от Договора, след 1 януари 1970 г., да внасят на италианска територия стоки, предмет на монополната система с тютюна, която се съдържа в Закон № 907 от 17 юли 1942 г., и които идват от страни на Общността, където подлежат на заплащане на такси, налагани върху тези видове стоки.

18. Настоящият въпрос се отнася по скоро до приложението на правото на Общността, отколкото до неговото тълкуване и следователно е въпрос за разглеждане от националния съд.

19. С четвъртия въпрос се пита дали Резолюцията на Съвета от 21 април 1970 г. може да измени разпоредбите от член 37, параграф 1 от Договора и ако отговорът е

положителен, доколкото се отнася до държавите-членки, дали е задължителен по начин, които незабавно отменя всички ограничения по вноса на стоки, обхванати от монопола без да има нужда от по-нататъшно законодателство на Общността, като по този начин се отнемат изключителните права върху монопол върху тютюна.

20. По смисъла на спомената резолюция „френското и италианското правителство предприемат всички необходими мерки за отмяна на дискриминацията, която възниква от държавния монопол с търговски характер. Отмяната на изключителните права относно внос и търговия на едро трябва да се постигне най-късно до 1 януари 1976 г.”

21. Въпросната резолюция, която основно изразява политическата воля на Съвета и на френското и италианското правителство да прекратят въпросите, които противоречат на член 37, параграф 1, не може да предизвиква действия, които могат да се използват срещу отделни лица.

По-специално, посочените в резолюцията срокове не могат да вземат връх над тези, които се съдържат в Договора.

22. Следователно, на четвъртия въпрос трябва да се отговори отрицателно.

По съдебните разноси

23. Разноските, направени от Комисията на Европейските общности, която представи становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

по изложените съображения Съдът реши:

в отговор на въпросите, отправени до Giudice Istruttore presso il Tribunale di Como, с определение от 30 юни 1975 г.,

1) Член 37, параграф 1 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че от 31 декември 1969 г. всеки държавен монопол с търговски характер трябва да се приспособи, така че да се премахне изключителното право на внос от други държави-членки.

2) Когато е приключил преходният период, гражданите на държавите-членки са можели да се позоват на член 37, параграф 1 пред националните съдилища.

3) Резолюцията на Съвета от 21 април 1970 г. не изменя обхвата и разпоредбите на член 37, параграф 1.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 3 февруари 1976 година.

Подписи